

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách)

Chương 48 : Chương 48

Hai gia đình cùng nhau dùng cơm ở nhà hàng xong đã là hơn mười giờ, một ngày vô cùng bận rộn thế này khiến cho cả hai người không còn sức lực chú ý đến thành phố về đêm đầy màu sắc tuyệt đẹp này nữa, thế nhưng vừa bật radio thì đã nghe đài phát thanh truyền đến tin tức các con đường chính ở thành phố bị kẹt xe.

Tô Lập suy nghĩ một lát, anh hỏi Tống Giai Nam: "Nếu không thì để hôm khác về Bích Quế Viên đi, bên đó đang bị tắc đường, hay là tối nay chúng ta đến Bích Hải, ngày mai anh còn một phải tham dự một cuộc họp nữa, cũng vừa lúc nơi đó ở khá gần công ty."

Cơn buồn ngủ ập đến, cô mơ mơ màng màng trả lời: "Bây giờ em chỉ muốn ngủ, ở đâu cũng được hết."

Anh cố ý trêu chọc cô, bật chìa khóa rồi lái xe về ra một đường cong tuyệt đẹp ra khỏi bãi đỗ xe, sau đó cười nói: "Tống Giai Nam, nếu em nói em mệt sớm hơn thì anh đã mượn phòng ở khách sạn vừa rồi."

Tống Giai Nam nheo mắt rồi trách anh: "Sao anh càng ngày càng không đứng đắn vậy, bố mẹ anh và bố mẹ em đều ở đó, trước mặt mọi người em đâu thể như thế được."

"Có gì chứ, cũng sắp kết hôn rồi, cô bé ngốc." Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, "Em mệt thì ngủ một lát đi, đến nơi anh gọi em, mấy ngày vừa qua không có thời gian ở bên cạnh em, chờ anh đi công tác về sẽ ổn hơn."

Skip in 6...Ad finishes in 28 seconds

Cô mơ mơ màng màng trả lời anh một tiếng, đầu cô nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, chỉ một lúc sau thì đã ngủ thiếp đi.

Căn nhà ở Bích Hải là căn hộ cũ Tô Lập ở trước khi họ kết hôn, căn hộ này và căn hộ ở Bích Quế Viên mà họ mua để kết hôn một Đông một Tây, do căn hộ ở Bích Quế Viên gần tòa soạn mà Tống Giai Nam đang

làm cho nên lúc hai người lấy giấy đăng kí kết hôn đã trang trí lại từ đầu.

Hình dáng căn hộ ở Bích Hải vẫn giống như trước kia, đơn giản đến mức giống như một căn hộ mẫu, trên chiếc bàn trà nhỏ vẫn còn vài cây nến mà lần trước cúp điện họ đã sử dụng vẫn chưa kịp thu dọn.

Trong lúc đang ngủ mơ màng, thân thể Tống Giai Nam chạm vào một thứ mềm mại, nhưng ngay sau đó cô có cảm giác bồng bênh nhẹ nhàng, trong tích tắc, giống như đang nằm trên thảm cỏ có đầy lông chim, hoa bồ công anh tung bay khắp bầu trời, ánh nắng mặt trời thỏa sức trút xuống từ phía chân trời.

Cô thật sự rất mệt mỏi, nhưng vẫn còn thể phân biệt được bả vai của Tô Lập, anh đang vòng qua người cô, sau đó giường bị trũng xuống, nụ hôn triền miên của anh hạ xuống môi cô, sau đó là tai, cả gương mặt cô không tự chủ được mà ửng đỏ, nụ hôn từ xương quai xanh lần xuống, cùng với bàn tay anh đang thăm dò, dưới ngọn đèn màu cam trong đêm tối, lặng lẽ lan tràn khắp các ngõ ngách.

Lần trải nghiệm này vừa giống như ngày thường, nhưng lại vừa khác biệt, cô mệt chết đi được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, phản ứng của cơ thể có phần chậm chạp, nhưng vẫn bị anh khống chế một cách vững vàng, cùng anh vui vẻ và thư giãn, trong cơn hoan lạc, trước mắt cô có ánh đèn mơ hồ cùng với ánh mắt gợi cảm của anh, khiến cô không kiềm chế được mà lún sâu vào dục vọng.

Cơn kích tình đến có chút vội vàng khiến cô không chuẩn bị kịp, mãnh liệt đến mức nhanh chóng qua đi, cánh tay buông lỏng trên giường, sau đó cổ tay lại bị anh cố định, cả hai đều lờ mờ cảm thấy diện tích giữa hai người có phần chật hẹp chen chúc, sau đó mới nhớ ra là đang ngủ trên một chiếc giường khác.

Trên người đầy mồ hôi, trong không khí tản ra một hương thơm ngọt ngào nào đó, ngón tay anh lướt qua mồ hôi trên trán cô, bên tai cô truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh, "Giai Nam, hôm nào đổi chiếc giường này thành giường đôi đi em, chật quá."

Cô cúi đầu ừ một tiếng, "Anh thích loại nào?"

"Màu sắc sáng một chút, đệm cũng đừng mềm quá, mềm quá lúc ngủ thắt lưng sẽ đau, có phải ở nhà bên kia đệm hơi mềm đúng không em, có vài lần anh thấy lúc đứng lên em bị đau lưng."

Dù sao cũng không thể nói là chính cô đã yêu cầu như thế, cô mơ màng đáp, "Ngày mai em sẽ đi xem một chút."

Cô ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh, Tô Lập cũng đã đi làm, Tống Giai Nam chỉ thu dọn qua loa căn phòng một chút, sau đó cô ăn cơm, rồi đến cửa hàng bán vật dụng trang trí nội thất để mua một chiếc giường thích hợp.

Cô bán hàng không ngừng giới thiệu những kiểu dáng giường đôi mới nhất cho cô, "Chiếc giường này được làm bằng chất liệu gỗ thô, màu trắng ngà đang rất được giới trẻ yêu thích, sản phẩm giường đôi của IKEA có chiều dài và rộng như nhau, vì vậy nếu hai người cùng ngủ sẽ không tạo cảm giác quá rộng, cũng không quá hẹp, vừa vặn ngọt ngào ngọt ngào."

"Màu trắng rất đẹp, rất thanh lịch."

"Đúng vậy, đúng vậy." Cô bán hàng phụ họa theo, "Theo như trải nghiệm tâm lý, những người thích đồ dùng màu trắng thường là người chung tình, cho nên tương đối thích sạch sẽ. Tình cảm của cô và ông xã nhất định là rất tốt đúng không?"

Cô thành thật mỉm cười, "Ừh, không tệ lắm."

Cô chọn hai tấm đệm màu trắng, vài chiếc drap trải giường, viết địa chỉ giao hàng cho cô bán hàng, người viết hóa đơn nói cho cô biết trong kho chỉ còn lại một tấm đệm dự trữ mà thôi, di chuyển từ kho hàng khác đến cũng phải mất hai ngày, cô suy nghĩ, sau đó chép địa chỉ ở hồ Quan Lan để bị họ đưa giường đến đây trước.

Bận rộn cả một buổi chiều và nửa buổi tối, cuối cùng cô cũng đã trang trí căn hộ có chút không khí của hai người, sau khi dùng cơm chiều thì Tô Căn gọi cho cô, nói là chiếc áo cưới đặt may đã được đưa đến vài ngày, tổng cộng có bốn chiếc, còn hẹn luôn cả chuyên viên make-up để

trang điểm thử.

Lúc đó Tống Giai Nam đang nằm trên chiếc giường mới, ngây ngô nhớ lại, cô cảm thấy tất cả đến quá nhanh nên có cảm giác không chân thật, một năm trước bọn họ gặp lại nhau như một kỳ tích, rồi nắm tay nhau nhanh như tia chớp, sau đó lại gặp phải sự phản đối của bà Tô. Sau khi cô trở về từ trận động đất ở Tứ Xuyên, tình cảm của hai người cũng giống như được nâng đến bậc cao nhất theo trận tai họa đó, cũng chính là lần đó, anh mở lời cầu hôn cô, mà hai vị trưởng bối của Tô gia xem như cũng đã chấp nhận cô.

Nhưng cô vẫn còn lo lắng nên rất lâu sau mới nhận lời. Những va chạm trong cuộc sống hằng ngày dần dần đã xóa đi hình tượng lạnh lùng và hoàn mỹ của Tô Lập, hôm nay anh đùa giỡn với cô, anh bực bội, anh cũng có khuyết điểm, cũng có sơ suất.

Nhưng những đặc điểm đó mới thực sự là của anh, cô yêu anh, thích một lần, yêu cả đời.

Cô nghĩ chắc anh cũng giống như vậy.

Có rất nhiều thứ đã dần thay đổi theo thời gian, cô sống trong một suy nghĩ yên tĩnh – sống trong tình yêu, lúc này cô và anh có rất nhiều thứ, không cần dùng lời nói, còn rất nhiều thời gian để đồng điệu trái tim và tâm hồn hơn nữa, cũng giống như năm tháng ngây ngô đó.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn lại, duyên phận đến muộn dày vò họ mười năm, cuối cùng đã viên mãn.

Tống Giai Nam tắt xong thì phát hiện trong điện thoại của cô có một cuộc gọi nhỡ, là số của Tô Lập. Cô gọi lại cho anh, bên kia có chút ồn ào, có lẽ là đang trên bàn tiệc, giọng nói trong trẻo của anh truyền đến, "Em đang ở đâu?"

"Em đang ở Bích Hải."

"Buổi tối chắc anh sẽ về muộn một chút, em ngủ trước đi, nhớ phải uống Vitamin C trước khi ngủ đó nhé, tối hôm qua anh quên nhắc em."

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy buồn ngủ, "Được rồi, lúc anh lái xe về nhớ cẩn thận nhé."

Nằm trên giường mới, ngửi mùi hương thơm mát, cơn buồn ngủ ập đến, cô vội vàng lật đật xuống giường, tắt đèn phòng khách, sau đó lại bật đèn ở hành lang lên, từ cửa sổ nhìn ra ngoài là phong cảnh sáng rực lấp lánh.

Ánh đèn đó là cô giữ lại cho anh, bởi vì đã có thói quen chờ đợi lẫn nhau.

Không biết qua bao lâu, bên tai cô có tiếng bước chân rất nhỏ, còn có một hương chanh thơm mát sau khi tắm xong, Tống Giai Nam ngẩn ra, vẫn chưa kịp ngồi dậy thì đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Trước mắt cô là màn đêm đen nhánh, chỉ có chiếc rèm cửa sổ không biết đã bị kéo ra từ lúc nào, một dải ánh sáng màu bạc giống như tuyết trắng ấm áp, như muôn vàn tình yêu thương thuần khiết, trong ánh trăng yên tĩnh, anh khẽ hỏi cô: "Giường rất đẹp, có muốn thử một chút không?"

Cuối cùng cô cũng có chút tỉnh táo. "Cái gì là thử một chút?"

Lời vẫn chưa nói xong, môi của anh đã chạm vào trán cô, rất dịu dàng, Tống Giai Nam khẽ giật mình, còn anh lại nói ở bên tai cô, "Anh thấy rồi, em để đèn lại cho anh."

Nhiệt độ từ cơ thể anh truyền đến một cách chân thật như vậy khiến cô cảm thấy nóng rực, dưới ánh trăng, căn hộ ở tầng cao của họ luôn được bao phủ trong trạng thái lãng mạn và không khí náo nhiệt, ánh trăng dập dờn như mặt nước đang chiếu vào cánh tay và giữa đôi lông mày rồi tản mát khắp xung quanh.

Cuối cùng ánh trăng cũng chiếu vào ánh mắt của anh, ánh sáng nhỏ vun đống dường như nhấn chìm đêm tối xuống những cơn sóng cuộn cuộn, mỗi một cơn sóng đều rất cao, cuộn trào mãnh liệt, nhưng những thứ được ánh trăng tỏa sáng kia, từng ly từng tí đều là tình yêu vĩnh hằng.

Cô vô cùng mệt mỏi, bị anh kéo nên cả người phải đứng dậy, cô nhắm

mắt lại nói chuyện với anh, "Màu trắng có đẹp không, em chọn rất lâu. Đúng rồi, họ nói người thích màu trắng là người rất chung tình, rất thích sạch sẽ."

"Rất đẹp, hơn nữa khổ giường cũng rất phù hợp."

"Tô Lập?"

"Ừh, sao vậy em?"

"Em chợt nhớ đến lúc trung học anh luôn mặc áo sơ mi trắng, giày cũng màu trắng, khi đó trên người của anh đều cho cảm giác lạnh lùng không thể hòa hợp được, có chút cứng nhắc."

Lời nói của cô chậm rãi rõ ràng, hô hấp cũng dần dần bình ổn, anh nghĩ cô đã ngủ thiếp đi, "Ừh, em thông minh quá, nhưng anh cũng thích màu lam, thích nhìn bầu trời."

"Nhiều lần em thấy anh đều là lúc anh nhìn bầu trời, khi đó em nghĩ... Rất cuộc anh có vui vẻ hay không..."

Không còn tiếng nói nữa, anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô trong bóng tối, nhắc cánh tay tê cứng bị cô gối đầu lên, nhỏ giọng nói: "Khi đó không phải là không vui vẻ, chỉ là không biết vui vẻ là gì, nhưng bây giờ không giống lúc trước..."

Anh thuận tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh, sau đó gửi một tin nhắn cho thư ký, "Sáng ngày mai đến sân bay sớm hơn một giờ, đặt cho tôi thêm một vé đi Quảng Châu."

Ngày hôm sau cô bị đánh thức, Tô Lập ngồi bên cạnh giường nhìn cô, cười trêu chọc: "Tổng Giai Nam, em ngủ nữa sẽ bị muộn chuyến bay đấy."

Bỗng chốc cô tỉnh táo, "Gì thế, em đi công tác lúc nào?"

"Em đi theo anh, có muốn đi Quảng Châu hay không, thời gian không lâu lắm, chỉ có ba ngày." Anh thấy ánh mắt Tổng Giai Nam mơ hồ, không còn cách nào khác hơn là nói bằng giọng điệu phục tùng mệnh

lệnh, "Rửa mặt nhanh lên đi em, chuẩn bị đi nữa."

Nhưng lúc ra khỏi cửa, cô chợt nhớ đến việc giao đệm, rồi việc có hẹn với Tô Cận đến trang điểm thử, cô ghé sát vào Tô Lập nói năng không đầu không đuôi, anh chỉ đứng đưng nói, "Không sao cả, để anh nói với chị ấy, ở nhà vẫn còn một chiếc chìa khóa dự bị căn hộ ở Bích Hồ, để anh bảo Tô Cận đến lấy là được rồi."

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt kiên định của anh, ngay lập tức cô ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Đây là lần thứ hai cô và Tô Lập cùng đến thành phố quen thuộc này, nơi đây là nơi cô từng sống độc lập một mình bốn năm, là nơi trải qua khoảng thời gian đau khổ cũng như vui vẻ nhất trong đời, mười năm trước, nơi này chính là nơi chôn giấu ký ức cuối cùng về mối tình đầu của cô.

Cô cho rằng từ đó cá đã quay về nước, quên đi chuyện ở trên bờ, không nghĩ rằng sẽ nở hoa một lần nữa, không ngờ bọn họ lại gặp lại nhau ở đây.

Ở đây có cây hoa gạo to lớn, có cây đa rậm rạp, đám chuyển bay từ làn mây trắng xóa xuống phi trường, tất cả đều là màu xanh biếc, tháng ba mùa xuân, sương trắng lượn lờ mờ ảo, nhưng không khí lại rất ấm áp, thổi vào trong buổi bình minh lạnh lẽo.

Vừa mở điện thoại di động lên, điện thoại của Tô Lập đã vang lên, anh nhận cuộc gọi. Quả nhiên là thanh âm của Tô Cận, giọng nói to đến mức ngay cả Tống Giai Nam cũng nghe được vô cùng rõ ràng: "Muốn chết hả, Tô Lập cậu cũng quá làm liều rồi nha, dẫn người chạy đi còn sai tôi đây làm việc, thật là quá đáng!"

Anh cau mày, không nói gì, Tô Cận tiếp tục quở trách: "Chìa khóa bên kia tôi đã lấy rồi, sau đó tiện thể tôi còn qua Bích Hải giúp cậu di chuyển đồ đạc qua bên đây, trời à, trên giường gối ngang, thu dọn cũng không chịu thu dọn, cậu đúng là không biết khống chế chút nào."

Tô Cận vừa nói vừa cười mập mờ, "Được rồi được rồi, em làm gì thì làm nhanh để trả người về nha, bên chuyên viên make-up không thể cho

người ta leo cây được. Chiều nay chị đi xem áo cưới một chút, chụp ảnh xong chị sẽ gửi qua mạng cho các em, được rồi, chị nói xong rồi!"

Tống Giai Nam cảm thấy lúng túng, "Ô Lập, chị Tô Cẩn cũng rất bận rộn, chúng ta không có chuyện gì thì đừng làm phiền chị ấy."

"Không sao." Anh cười nói, có chút gian xảo, "Dù sao cả đời anh cũng chỉ có thể làm phiền chị ấy được lần kết hôn này, không làm phiền chị ấy thì làm phiền ai đây."

Sau đó anh suy nghĩ một lát, "Không đúng, còn thêm một lần nữa."

Tống Giai Nam cảm thấy kỳ lạ hỏi ngược lại: "Còn có?"

Anh chỉ chỉ vào bụng cô, khẽ cười nói: "Tương lai không phải đây sao?"

Cô nhất thời ngượng ngùng chỉ muốn tìm một khe hở nào đó chui vào, người đàn ông này đúng là xấu xa mà.

Lãng phí nửa ngày ở khách sạn, buổi tối tham gia cuộc họp mặt, tuy nói là mang tính chất cá nhân, nhưng dù sao cũng là chính thức, Tống Giai Nam ăn mặc tương đối tùy ý, chiếc váy ngắn đơn giản, không mang đồ trang sức, dáng vẻ thoải mái vô cùng đáng yêu.

Trong sự náo nhiệt tăng bốc nịnh hót, ít nhiều xen lẫn sự giả dối, nhất là người đàn ông bên cạnh lúc này đang nắm tay cô chắc chắn là nổi lên ngàn tầng sóng, những loại phỏng đoán cũng thuận tiện đến theo.

"Cô ấy là ai, sao lúc trước chưa nghe nói qua vậy."

"Nhìn thế nào cũng thấy không xứng đôi, rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì mới giành được cậu ta, không theo yêu cầu của bố mẹ đó chứ?"

Ánh đèn lưu chuyển, vẻ kiêu diễm trước mắt xen lẫn với nói đầy ác ý, cô chỉ khẽ giương khóe môi cười, đợi cho đến lúc có người đến gần nói lời khách sáo, cô mới lễ phép mỉm cười: "Tôi và anh ấy là bạn học thời cấp hai, cùng trường nhưng không cùng lớp."

"Sau đó thì sao?"

"Cũng như những bộ phim tình cảm khác." Tống Giai Nam lại khách sáo cười cười, để lại khoảng không gian cho các cô gái kia mơ mộng, cũng đem những hy vọng về tình yêu của những cô gái đó đối với Tô Lập tan biến theo— tình yêu trải qua nhiều năm của cô cuối cùng cũng đã đơm hoa kết trái và vô cùng hạnh phúc.

Đó là Tần Viện Viện đã dạy cho cô, chính cô ta đã lĩnh hội được.

Hạnh phúc của mình phải do chính mình nắm bắt, phải do chính mình bảo vệ, có tình yêu của anh, cô sẽ không sợ hãi, nhưng với tình yêu của người khác dành cho anh, cô tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cuộc họp mặt như vậy có chút nhàm chán, cô đi ra ngoài ban công, ở một nơi hội sở cao cấp như thế này luôn có tầm nhìn rất rộng rãi, dựa vào công trình xây dựng cao nhất — Tòa nhà Trung Tín này, tầm mắt cô dần dần chuyển di, phía Nam chính là trường học cũ của cô.

Phía sau có tiếng bước chân, cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy người mà cô đã dự đoán trước đó, anh hỏi: "Không đợi được? Nên muốn ra đây?"

Cô giương môi cười, "Câu còn không được."

"Em muốn đi đâu? Đến trường học trước kia? Hay là đến chỗ lần trước đã bỏ lỡ."

Tống Giai Nam có chút bất ngờ, "Bây giờ, đã muộn thế này?"

"Anh nhớ em đã từng nói, trường học của em có một dãy rừng trải dài màu xanh biếc, vào mùa hè, chúng che phủ tạo thành một vùng bóng râm, không biết mùa xuân có nhìn thấy được hay không?"

Anh ngẩng đầu lên, gió nhẹ thổi qua những sợi tóc trên trán anh, bóng đêm nhẹ nhàng bao phủ quanh người, "Giai Nam, em nhìn xem, bỗng nhiên chúng ta lại bỏ lỡ một khoảng thời gian tốt như vậy, bây giờ không phải là đang giành lại đây sao?"

Đêm khuya tháng ba ở Quảng Châu, trường học nổi tiếng trăm năm này

cũng không hề có dấu hiệu ngủ say, những nơi có ánh đèn nhợt nhạt chính là khu nhà trọ dành cho sinh viên, là thư viện, là phòng tự học, từ cổng phía Bắc đi vào, còn có tốp năm tốp ba những đôi tình nhân tay trong tay sánh bước dưới những bóng cây.

Thỉnh thoảng trong bụi cỏ vang lên vài tiếng mèo hoang nhỏ, có đôi mắt đen bóng, tiếng kêu meo meo vang lên hai lần rồi mất hút.

Hai người tay trong tay bước đi không mục đích trong sân trường, đi qua phòng phát thanh và tòa nhà thí nghiệm ở giữa bờ sông, nhưng cây xanh gầy yếu năm đó nay đã trưởng thành, trên thảm cỏ, hoa nở rộ thành những đốm nhỏ, từng cơn gió lạnh thổi đến mang theo những hạt mưa phùn ẩm ướt mờ ảo.

Bọn họ bước đi từng bước đến phía trước, giống như dáng vẻ quen thuộc ngày nào, những thứ đã đánh mất ở quãng thời gian đại học kia dần dần bắt đầu quay ngược trở về, dùng một hình thức khác trong thời gian mang tình yêu vững bền của họ trở về buổi sáng sớm mùa thu mười năm trước kia.

Cô nhìn anh chỉ một lần, nhưng từ đó chính là sự ngọt ngào luân hồi suốt đời suốt kiếp.

Vào một buổi tối mùa đông, anh chỉ nhìn cô một cái, nhưng sợi dây tơ hồng đã được lồng vào ngón tay áp út của cô, bắt đầu vượt qua những khó khăn, càng lúc càng chặt, cho nên nơi chân trời xa xăm trở thành gần trong gang tấc.

Lúc trở về, Tống Giai Nam mới cảm thấy lạnh, thậm chí có chút cảm giác bị rét, cô vốn tưởng rằng tắm nước nóng xong có thể hết lạnh, ai ngờ mệt mỏi khiến sức miễn dịch của cô giảm xuống, ngày hôm sau đầu cô đau nhức không thể ngồi dậy nổi.

Không ngờ Tô Cẩm lại gọi điện thoại đến thúc giục, "Hai đứa chùng nào về, trời à, còn chưa chụp ảnh cưới nữa."

Tống Giai Nam nằm trên giường im lặng không lên tiếng, cô cảm thấy vận khí may mắn đã đến nhà, Tô Lập trả lời qua loa vài câu rồi muốn đập máy, Tô Cẩm nói: "Em biết hôm nay mẹ mình đi làm chuyện gì

không, cũng không biết ai đã nói bậy bạ gì đó với mẹ, kêu mẹ đi xem bói xem hai đứa có hợp với nhau không, chị đoán chắc là người đó cũng không có ý tốt gì, kết quả là mẹ mình là một người thuộc tầng lớp trí thức, lại đến Triệu Bán Tiên(1), em biết kết quả xem bói sao không ---"

(1) Triệu Bán Tiên: Một nhân vật trong Tây Du Ký.

"Sao?" Ngay cả Tống Giai Nam cũng tò mò ngồi dậy, tai cô dán sát vào phía bên kia của chiếc điện thoại di động.

"Thầy bói nói, Giai Nam có số vượng phu(2), ha ha, mẹ mình vui mừng suýt chết luôn, trở về gặp người thì nói luôn." Tô Cẩn chẹp chẹp miệng nói: "Phụ nữ thật là nhanh thay đổi, lúc trước còn nghiêm mặt không đồng ý chuyện hai đứa, sau đó cũng miễn cưỡng chấp nhận, lần này thì tốt rồi, chị thấy mẹ bây giờ có mười Tần Viện Viện cũng không đổi được vợ em đâu."

(2) Số vượng phu: Đem lại may mắn cho chồng.

"Đây không phải là tốt lắm sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chúc mừng hai đứa, về thì mời chị ăn cơm nha, cúp máy trước đây, chị còn có việc."

Giờ phút này Tống Giai Nam đúng là dở khóc dở cười, cô nheo mắt cười nói: "Tô Lập, em có số vượng phu đó nha, anh cần phải đối xử với em thật tốt mới được đó."

"Anh không tốt với em sao?" Anh hỏi ngược lại.

"Không có." Tâm trạng của cô bỗng nhiên tốt lên, "Khi nào chúng ta trở về hả anh, chị Tô Cẩn không nói em cũng quên, em vẫn chưa thấy áo cưới."

Anh đứng lên lấy laptop đưa cho cô, "Sáng Tô Cẩn đã gửi hình đến rồi, hỏi em thấy sao?"

"Chiếc sườn sạm màu đỏ thẫm có đẹp không?"

"Kết hôn mặc lễ phục như vậy, chiếc áo màu trắng này đẹp quá."

Tống Giai Nam nhìn sang, không ngừng tán thưởng, "Mắt thẩm mỹ của chị Tô Cẩn rất cao, em sợ nhất là chọn quần áo."

"Dù gì chị ấy cũng là người đã kết hôn rồi."

"Cái này — Kết hôn phiền phức quá, nghĩ đến là sợ."

Anh day day mày, ánh mắt có chút đe dọa nhìn cô: "Sao, hối hận?"

Tống Giai Nam yếu ớt kháng nghị, "Này! Sao nhìn em như vậy, em mang số vượng phu đó nha, anh phải đối xử tốt với em, không được trừng mắt với em."

Anh ghé sát vào mặt cô, như cười như không nói: "Tống Giai Nam, làm phiền em bệnh cảm của em nhanh hết một chút, nếu không anh sẽ mang một con Lucky Cat(3) về, công dụng cũng không khác gì cưới em đâu."

(3) Lucky Cat: là một bức tượng phổ biến của Nhật Bản (quyển rũ may mắn, bùa chú), thường được làm bằng gốm sứ, được tin là để mang lại may mắn cho chủ nhà. Bức tượng mô tả một con mèo (theo truyền thống là một vãi hoa Nhật Bản cắt ngắn đuôi) vẫy tay với một chân thẳng đứng, và thường được hiển thị nhiều lần ở lối vào cửa hàng, nhà hàng, tiệm pachinko, và các doanh nghiệp khác. Một số tác phẩm điêu khắc điện hoặc chạy bằng pin và có một vẫy tay chân di chuyển chậm.

"Anh dám!"

Về sau, khi về đến nhà thì căn bệnh cảm của cô khỏi hẳn, cô uống hai thang thuốc Đông y, ấp a ấp ú khai báo nguyên nhân bị bệnh với người nhà, Tô Cẩn tức giận cười nói: "Hai đứa này, giấy kết hôn cũng nhận rồi lại còn giống học sinh trung học, nắm tay đi dạo trên sân trường, đứng trong gió suốt hai giờ, thật là lãng mạn đến mức không thể phản đối được nha."

Phương Ngôn Ân cũng cười cười, "Ôi, cái này chẳng lẽ là bù đắp lại khoảng thời gian thanh xuân, câu chuyện tình yêu thời niên thiếu?"

Người ta thì yêu sớm trước, sau đó mới nắm tay nhau đi lấy giấy kết hôn, còn hai người, lấy giấy kết hôn trước rồi mới nắm tay nhau tạo thành một tình yêu tuổi xế bóng."

Tống Giai Nam cũng cảm thấy buồn cười, "Đúng vậy, nhưng cho dù thật sự như vậy cũng tốt, cậu xem, tôi và anh ấy cố gắng bổ sung vào tình yêu thời sinh viên, coi như cuộc đời này cũng không còn gì hối tiếc nữa."

"Nếu như là con nhóc nhà em, em thà để nó yêu sớm."

"Đúng, nếu như muốn yêu sớm thì nhất định phải có dũng cảm tỏ tình, không thể nào thay đổi được."

Hôn lễ của cô và anh đến khá vội vàng, vốn dĩ cả hai cũng không quá xem trọng, nhưng bắt buộc dĩ phải phối hợp một chút với tình cảnh, cả hai không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chịu đựng.

Sáu giờ sáng cô đã bị gọi thức dậy trang điểm, thay quần áo, hành lễ, chú rể cũng không gặp bất kì trở ngại gì dắt cô dâu bước ra khỏi cửa nhà mẹ vợ, chẳng qua là trong lúc hôn lễ đang diễn ra, Tống Giai Nam nhất thời không kiềm chế được, trên gương mặt trang điểm tỉ mỉ của cô toàn là nước mắt.

Tô Cần và phù rể Phương Ngôn Ân ở một bên trầm trồ khen ngợi, không chú ý đến ánh mắt lộ rõ vẻ chán tình của Đoàn Gia Thần.

Hôm đó bầu trời vô cùng đẹp đẽ.

Phía chân trời xanh thẳm tựa như một bức tranh màu nước tiêu biểu mang màu sắc hài hòa, từ gần đến xa, màu xanh biếc quấn quanh màu xanh nhạt, nơi giao nhau giữa những chúng tản mát ra xa tận phía chân trời, trên bầu trời cao trống trải trong xanh, dường như có một đường mây như tơ lụa ung dung bay lơ lửng.

Lúc anh nắm tay cô ra ngoài, vô tình bước ra ngoài ánh sáng mặt trời vàng rực rỡ đó, chúng phủ lên hàng mày hạnh phúc trước mặt.

Thời tiết ấm áp, trong không khí, những hạt bụi li ti được ánh mặt trời kích thích, chúng nhốn nháo tạo thành một dãy tầng tầng lớp lớp lưu

động, dải lụa trắng trên đầu Tống Giai Nam được một cơn gió nhẹ thổi qua, dải lụa mơn trớn trên gương mặt của anh, có phần làm cho trái tim người ta rung động ấm áp.

Trong tích tắc, cả hai không hẹn mà gặp cùng nhau ngửa đầu lên đồng thời thấy được bầu trời vô cùng tươi đẹp.

Ở một nơi cao tầng xung quanh bằng kính này, những dải ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc, những bóng râm đang trải rộng tạo thành một sức sống dạt dào khắp thành phố này.

Một ngày bình thường như thế lại là một ngày đặc biệt như thế.

Ánh sáng mặt trời chiếu sáng khắp cả thành phố, chiếu từng góc nhỏ, hai người tay trong tay, trong mắt là bầu trời màu xanh biếc trong trẻo, còn có ký ức giống như một quyển sách cổ mới tinh theo năm tháng, đang được lật ra từng trang một.

Chiếc BMW chạy ngang qua trường trung học của bọn họ, một đoàn xe hoa xinh đẹp tráng lệ chạy ngang khiến cả bọn nhóc đang học trên lầu ngó ra quan sát, bên trong liên tiếp có tiếng gọi ồn ào, hồi ức thời niên thiếu ùa về.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, cả một giây cũng không dám chớp mắt, cố gắng nhớ lại những điều đã lãng quên.

Bỗng nhiên anh gọi tên cô, "Giai Nam, lúc chụp ảnh mặc áo cưới, thêm một bộ đồng phục nữa, đồng phục học sinh trước kia của chúng ta có lẽ bây giờ vẫn còn mặc được, có thể sẽ rất trẻ con nhưng lại cho cảm giác rất thanh xuân.

"Anh còn nhớ rõ dáng vẻ em mặc quần áo thể thao, tóc cột thành đuôi ngựa, em vừa chạy vừa cười trên sân vận động."

"Còn nữa, lúc em mặc bộ tây trang kia dáng vẻ rất bình tĩnh, nhưng khi lên nhận giải thưởng lại căng thẳng đến mức bàn tay nắm chặt lại."

Đã nhiều ngày như vậy, đã nhiều năm như thế anh cũng chưa từng nói nhiều như thế về quá khứ của cô, không hề suy xét xem phải nói về

điều gì, ký ức như dòng nước lũ ùa nhau tràn về.

Cùng với sự tràn đầy đó là nước mắt của cô, từng giọt từng giọt giống như viên kim cương trên đôi khuyên tai, trong suốt lấp lánh.

LINK Truyện:

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102.html>

LINK Chương này:

Chương 48

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102/chuong-48.html>